

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3257/2021
06.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Бисерка Крпић адвокат из ..., против туженог АМК МАГНЕТ – ЦЕНТАР ЗА ВОЗИЛА, д.о.о. Сомбор, кога заступа Владислав Костић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2942/19 од 11.05.2020. године, на седници одржаној 06.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2942/19 од 11.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2942/19 од 11.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2942/19 од 11.05.2020. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 729/18 од 27.03.2019. године којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу износе од: 1.315.801,56 динара, на име накнаде материјалне штете због неисплаћене једнократне нето зараде у износу од 18 зарада које је остварио код туженог у последња три месеца која претходе месецу када је донета одлука о разрешењу (став први и други изреке) и 391.419,30 динара на име трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Побијаном правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца који је код туженог био ... до разрешења 07.04.2015. године (на основу уговора о раду ... од 09.07.2011. године) и у радном односу до 03.07.2015. године, за исплату једнократне нето зараде у износу од 18 зарада остварних код туженог у последња три месеца која претходе месецу у ком је донета одлука о разрешењу, која је уговорена анексом уговора о раду од 29.02.2012. године, тако што је утврђено да је тужбени захтев основан. Постојање другачијих одлука апелационих судова, на које се указује ревизијом, при чему се оне не односе на случај престанка радног односа ... правног лица, не значи нужно да је одлука у овом спору заснована на другачијем правном ставу. Правилна примена права у чињенично и правно сличним споровима зависи како

од утврђеног чињеничног стања, тако и од конкретних процесних ситуација у сваком од њих које утичу на њихов исход. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену одговарајућих одредаба материјалног права. Ревизијом се суштински побија утврђено чињенично стање, што не може представљати ревизијски разлог. Правноснажна одлука донета у другом степену, у конкретном случају не изискује потребу за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што су разлози из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку чије би постојање посебну ревизију учинило дозвољеном, те је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа (члан 441). У осталим парницама из радног односа, сагласно члану 436. истог закона, сходно се примењују остале одредбе Закона о парничном поступку, те се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима као и у имовинскоправним споровима у којима се одлучује о новчаним потраживањима. То значи да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3).

Пошто у овом поступку предмет тужбеног захтева није одлучивање о заснивању, постојању и престанку радних односа, већ исплата новчаног потраживања, а вредност предмета спора који се побија ревизијом (1.315.810,56 динара) очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (24.11.2015. године), изјављена ревизија је недозвољена, због чега ју је Врховни суд одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић